

Miguel Poveda: créixer en la diversitat

El "cantaor" català reflexiona sobre el paper de la música com a punt de partida per dialogar i avançar en societat

Miguel Poveda | Alma, la xarxa social social

Créixer al barri és créixer en la convivència i el respecte a la diversitat, per això el Projecte d'Intervenció Comunitària Intercultural (Projecte ICI) de l'Obra Social ?la Caixa? (https://obrasociallacaixa.org/ca/pobreza-accion-social/interculturalidad-y-cohesion-social/proyecto-de-intervencion-comunitaria-intercultural/que-hacemos/?utm_source=naciodigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=) aposta per una infància i una joventut que agafi la diversitat com a bandera. I no hi ha res millor que la música com a punt de partida per dialogar i avançar en societat.

Hi reflexiona el *cantaor* català Miguel Poveda ?a Alma (https://miradesambanima.org/?utm_source=naciodigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=), una nova manera de parlar de la realitat social. Amb actitud i optimisme. Des de la diversitat. I a partir de les històries de l'Obra Social ?la Caixa? (https://obrasociallacaixa.org/ca/?utm_source=naciodigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=). Alma, la xarxa social social vol ser també un punt de trobada de les infinites realitats socials del nostre món.
[nointext]

Jo he crescut en la diversitat absoluta. De nen recordo les veus de les dones sortint de les finestres i els balcons de les cases, aquelles dones que cantaven. Era meravellós, perquè aquella Badalona era també una petita Andalusia dins d'un barri de gent humil i treballadora, on hi havia escassetat, però on també es respirava musicalitat i alegria.

Per començar, el meu pare, un home murcià, em posava discos de Pink Floyd, The Beatles o d'Alan Parsons, i la meua mare, que és manxega, de Bambino, María Jiménez o Manolo Caracol. Els meus veïns eren extremenys, gallecs, andalusos? I quan vaig començar a viure a Barcelona els meus amics eren d'arreu del món. Al cap del temps, amb els viatges i els músics amb què he treballat i conviscut, he pres consciència que la diversitat m'enriqueix, que em fa créixer, aprendre i formar-me com a ésser humà. Estic impregnat de tantes coses diferents, de tanta barreja, que sento que això ha estat la base fonamental per formar-me com la persona que sóc avui dia.

"La diversitat t'enriqueix i et fa créixer, aprendre i formar-te com a ésser humà"

Vaig començar a cantar amb 15 anys. El flamenc em permetia despertar i escoltar-me en veu alta; em permetia expressar les coses que, per tímidesa o per l'edat, no era capaç de dir en una conversa. A aquesta edat experimentava sentiments molt forts que gràcies a la música podia treure i escoltar-me per dins, a través dels cantaors i del cante. És clar que és important la música en la formació dels nens! Si és que al meu nen, que ara té dos anys i mig, que comença a balbotejar i a cantar, la música li genera un estat de felicitat i una emoció com d'eufòria que és meravellosa!

Tallers de flamenc el barri sevillà del Polígono Sur. Foto: Alma, la xarxa social social

Si em poso a pensar, tant als nens com als grans la música també els fa entendre el sentit de la paraula compartir. Aquest sentiment, juntament amb altres valors bàsics per a la convivència, és precisament el que es pretén infondre als joves del barri sevillà Polígono Sur als tallers de flamenc de la Fundació Atenea (<http://fundacionatenea.org/>), impulsats per l'Obra Social ?la Caixa? (https://obrasociallacaixa.org/ca/?utm_source=nacioidigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=) juntament amb l'Ajuntament de Sevilla i el Comissionat del Polígono Sur.

Dins del Projecte ICI (https://obrasociallacaixa.org/ca/pobreza-accion-social/interculturalidad-y-cohesion-social/proyecto-de-intervencion-comunitaria-intercultural/que-hacemos/?utm_source=nacioidigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=), l'objectiu dels tallers és fomentar la cohesió social i el diàleg entre cultures. I la tasca de les entitats és vital perquè els joves es puguin enriquir de la diversitat de l'entorn. Quan joestic amb els meus músics, per exemple, m'és igual d'on siguin, m'és igual quina ideologia tinguin. El que importa és quan ens mirem a l'escenari, quan somriem alhora en aquell moment en què ha sorgit una cosa màgica, una cosa bonica. La música ens ajuda a dialogar. La diferència fa el món atractiu. Però és fonamental el respecte mutu per fer possible la convivència i el desenvolupament d'aquest planeta.

"La música ens ajuda a dialogar"

En el cas dels nens que tenen situacions complicades a casa, la música els fa somiar, i potser alleuja també els pares, que poden veure com la filla o el fill és feliç fora dels problemes familiars.

La música sempre és curativa, en tots els aspectes, és terapèutica. Així ho he sentit jo tota la vida. La música ha estat el meu millor psicòleg. Poder cantar, poder treure fora els sentiments a través del cante i respirar bellesa al voltant és una cosa que cura i que enriqueix la part espiritual.

En el fons, la música-fusió és un diàleg de moltes cultures, i jo he intentat dialogar amb les cultures que he tingut a prop: ja sigui l'argentina (el tango) o la catalana, i també a través dels poetes de la meva terra, amb la música clàssica, amb el jazz, etc. Els artistes de vegades ens oblidem de la nostra capacitat de traspasar fronteres. La música pot canviar el món. I cada vegada hi ha més artistes compromesos socialment. Un artista amb milions de seguidors no tan sols té el poder a la veu, sinó també a la paraula. I si lluita per la justícia i els drets humans, en pot tenir molt.